

Nu o moarte datorată de alții pentru mâine, ci de toți, pentru acum...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu despre găsierea unei „denumiri” este vorba în pseudo dilema NATO în a da un nume de „marcă” potrivit următoarei etape de înarmare a Ucrainei... Pentru că sunt doar două cuvinte fără echivoc, fără șanse de interpretare, reinterpretare:

aducerea morții. Că nu va răsturna brazda duhând a moarte și supurând a sânge peste viață... Peste viața și strigătul ei tot mai de neputință. Pacea...

Suntem captivi unui turn Babel în care orice denumire de nerăzboi seamănă, nu doar confuzie, ci interpretări. Care pot aduce, oricât ar vrea ele sa mimeze pacea, liniștea, alte confuzii și interpretări, spre

măcar poetic, nici măcar în lirismul îmbărbătării cărnii de tun spre afetul sacrificării pentru alții. Iar orice altă denumire decât cea de cod de război este doar o ipocrizie. Și oricum, nu NATO se ascunde după termeni. Căci nu cel ce tine degetul pe trăgaci are a se teme... Iar dacă astăzi, într-o lume încă a păcii (fie și rănită) războiul este cel ce ne duhnește, mâine, într-o lume a

România furată, România mințită!

Cristian Marian
Gomoi

În urmă cu 27 de ani, pe 3 mai 1997, are loc la Kiev semnarea tratatului cu privire la „relațiile de bună vecinătate și cooperare dintre România și Ucraina”, de către miniștrii de externe ai celor două țări. Au urmat apoi cei doi președinți, care au semnat tratatul la Neptun la 2 iunie 1997, iar la 14 iulie 1997 a apărut Legea 129, de ratificare a acestui tratat. La data votării acestui act, președintele Senatului era Petre Roman, ministrul de Externe – Adrian Severin, președinte al României – Emil Constantinescu. Prin acest tratat, România recunoștea dreptul de succesiune al Republicii Ucraina asupra unor teritorii românești integrate anterior prin forță în fosta Uniune Sovietică. Semnarea tratatului a fost una dintre condițiile puse României pentru a fi acceptată în NATO. „În 1997, pentru prima dată de la constituirea României Mari, un guvern român a cedat părți ale teritoriului național fără a fi amenințat cu agresiunea (ca în 1940), sau fără a se găsi sub presiunea ocupantului străin (ca în 1944 și 1947). Opinia publică românească nu a perceput dimensiunea dramatică a evenimentului”, scrie academicianul Florin Constantiniu în prefața volumului Istoria unei trădări naționale: Tratatul cu Ucraina, de Tiberiu Tudor, carte scrisă în perioada iulie 1997 – iulie 1999, imediat după semnarea tratatului cu Ucraina. Iată un fragment din carte. Autorul îl acuză pe Silviu Brucan că a stat în spatele deciziei de a încheia tratatul, fiind cel care i-a convins pe Adrian Severin și Petre Roman să semneze. „La sfârșitul lunii ianuarie 1997 are loc reuniunea de la Davos, pe teme de politică externă ale țărilor europene participante. În cadrul acelei reuniuni, președintele Emil Constantinescu „își permite să avanseze disponibilitatea României de a ceda de jure Ucrainei Teritoriile Ocupate, fără să aibă niciun mandat în acest sens, fără să consulte

Parlamentul sau poporul român, fără să-și pună problema că un asemenea sacrificiu privește întregul neam românesc”. Despre aceste „discuții” lansate atunci, presa românească, care încă era haotică în frunte cu nou apăruta televiziune PRO TV, nu s-a pronunțat. Practic, ratificarea Tratatului cu Ucraina s-a produs într-un fel de taină politică, pe care acum actanții de atunci nu o mai recunosc. Iar actanții, cei care au „pus în operă” acest tratat de trădare națională, Petre Roman și Adrian Severin, sunt vii. Încă se agită în politica românească. Nimeni nu a venit să spună că, de fapt, la îndemnul lui Silviu Brucan, „ideologul”, prin intermediul PRO TV, au acționat cei doi oameni de stat, Petre Roman și Adrian Severin. Iar președintele Emil Constantinescu a semnat tratatul ca pe un document de rând, măsurat de o iresponsabilitate pe care astăzi nu o recunoaște”. În Ucraina sunt înregistrați oficial peste 400.000 de cetățeni de etnie română. Aproape 128.000 locuiesc în regiunea Odessa, în Basarabia de Sud. Când își poate înceta valabilitatea acest tratat: Conform Articolului 27, „Prezentul Tratat se încheie pe termen de zece ani. Valabilitatea lui se prelungește automat pe perioade de câte cinci ani, dacă nici una din părțile contractante nu va încunoștiința în scris cealaltă parte despre intenția de a-l denunța, cu cel puțin un an înaintea expirării perioadei de valabilitate respective”. Deși fostul președinte Traian Băsescu a criticat vehement Tratatul în fața camerelor televiziunilor, pe parcursul mandatului său a avut de două ori ocazia să îl denunțe, potrivit prevederilor Tratatului, dar nu a făcut-o.

război sau pace... Tot ceea ce este între acestea înseamnă doar fie moarte, fie viață... Da, poate fi vorba despre o încercare de a neutraliza o denumire de front. De război. De moarte. Dar asta nu înseamnă că va fi vorba nici măcar de o moarte mai puțin... Sau, mai bine spus, de o moarte acceptabilă mai puțin... Colaterală, nedorită, dar necesară... Iar liderii NATO știu bine că nu există o formă neutră a morții... Fie și mascată sub o denumire de nerăzboi... Dar nici nu-i interesează semiotica ori lingvistica dintr-un turn Babel al lumilor în care întotdeauna va exista o suspiciune, o nepotrivire, un vocabular întreg a ceea ce unii pot considera provocare, alții doar un element de „political correctness”. În fond, pentru asta se dau denumiri de cod militar, cifrat, încifrat, sigilând însăși moartea murind... Iar orice pseudo încercare de a găsi o denumire „potrivită”, benignă, nu înseamnă că războiul nu va fi malign... Că nu va semăna singurul lucru pe care știe să-l facă:

alte noi fronturi de moarte. Spre orice altceva, dar nu spre pace... Pentru că o misiune pro pace pentru unii poate însemna operațiune de război pentru alții... Iar o „altă” operațiune, chiar de se vrea o acoperire militară pentru o pace de cândva, tot război... Tot moarte... Și va fi greu de găsit un termen comun pentru același sens, război sau pace, unul care să fie similar pentru toate țările implicate. Este evident. De aceea se dau, de altfel, și nume de cod în război. Doar când vrei sa mimezi altceva, nu este cazul, sau vrei sa internaționalizezi ziua de mâine în război, în moarte, spui lucrurilor pe numele civile. Când vrei sa obișnuiești lumea cu o stare. Pentru că s-a trecut de prea multă vreme de timpul pregătirii, al obișnuirii cu ceea ce va urma. Cu războiul. Cu moartea. Cu sângele și carnea de tun a civililor transformați în soldați în numele morții.

Să nu ne lăsăm amăgiți! Războiul, înarmarea, nu vor fi niciodată agenți în slujba păcii. Nici

internaționalizării civile a războiului, pacea va fi cea considerată atât de urât mirositoare că nici nu o vom mai vrea a adúlmece-o... Căci va fi considerată putredul supurând sânge din carnea de tun de cândva... De aceea, dacă s-ar vrea cu adevărat o „neutralizare” a denumirii date înarmării spre moarte, s-ar pleca de la esență, prin atribuirea spre oricine altcineva, oricărui altcuiva, a gestionării înarmării părților implicate în război, în moarte. Căci numai o țară neutră ar putea fi credibilă într-un efort al păcii. Către pace. Dar atâta vreme cât gestionarea cursei înarmării se va face tot prin intermediul unui stat în haine de război, scopul va fi același. Și nu doar ca o moarte datorată de alții pentru toți. Ci de toți, pentru acum...

Sfântul Ștefan, urmașul Imperiului Bizantin...

Gigă
Manole

Intervențiile repetate ale lui Ștefan cel Mare în Țara Românească, pentru a-l alunga pe Radu cel Frumos și a-l înlocui cu un domn suspus și aliat s-ar fi produs din cauză că domnul Țării Moldovei avea „fire neastâmpărată, doritor de războaie”; după A. D. Xenopol, „norocul surâdea domnului moldovean”. „Astfel ajunse Ștefan cel Mare, din războaie în războaie, să se încurce în lupta cu turcii”. Rău ar fi pentru noi și trist dacă A. D. Xenopol ar avea dreptate. Dar nu are. Ștefan cel Mare a ajuns să se confrunte pe viață și pe moarte, cu cea mai temută putere a timpului său, Imperiul Otoman, din cu totul alte motive. A. D. Xenopol însuși recunoaște un fapt de domeniul evidenței, anume că Ștefan cel Mare credea în Dumnezeu. Credința lui Ștefan cel Mare nu era una obișnuită; era alcătuită dintr-o structură morală autentică, izvora din intimitatea cea mai ascunsă, adevărată a ființei. La el, ca și la oamenii poporului său nu a existat îndoială, sau dacă a existat, a fost biruită. Conștiința unei credințe tari, nemăsurate, îl motivează să-și asume responsabilități pe măsură. „Adâncit în credința proprie, nu mai are importanță dacă biruiești ori vei fi biruit, căci, și într-un caz și în celălalt, se împlinește voia Domnului tău. Așa simțeau, probabil, cei care, veniți să alcătuiască oștile unor temuți voievozi au făcut să se cutremure și să strălucească veacurile XIV sau XV”.

Notațiile filosofului ieșean, Ștefan Afloroaei, surprind esențialul. În veacurile XIV-XV, oamenii pământului nostru nu cunoșteau îndoiala, nu înțelegeau să accepte îndoiala: adânciți în credința proprie, vedeau în Dumnezeu lor pe singurul viu și adevărat; iar fapta era obligată să urmeze credinței. Fapta lor nu se așeza pe noroc, ci pe tăria lăuntrică, dată de credință. (...) Stăpâniți de credință curată, tare, la întâlnirea „cu marile urgii ale timpului”, românii „au izbutit să se confrunte cu marile puteri imperiale și mai mult chiar, să biruiescă în câteva rânduri”. (...) Întreaga viață, Ștefan cel Mare n-a fost posedat de firea neastâmpărată, ci de nevoia de a făptui (Ștefan Afloroaei). Fapta motivată, temeinică, aduce cu sine risc și jertfă. Iar jertfa, nemăsurată și cutremurătoare, și-au asumat-o românii aceluși ev, din plin, dintr-o conștiință a credinței tari, completată și de o viziune imperială. După căderea Constantinopolului (1453) sub puterea păgânului asiatic, Imperiul Otoman, un gând va crește statornic în su-

fletul lui Ștefan cel Mare: el și poporul său să-l continue, să-i urmeze Imperiului Bizantin. O viziune imperială în istorie nu trebuie doar afișată, ci susținută de eforturi pe măsură, precum și de un potențial de exprimare adecvat. În absența acestuia din urmă, cel ce se încumetă este condamnat la eșec; dar „străin eșecului rămâne doar cel care este străin oricărui gen de încercare” (Jan Dlugosz).

Deseori, în istorie, încercările eșuate devin mai prețioase, căci te acoperă de martiriu. Dacă Ștefan cel Mare n-ar fi apărut la timp, am fi continuat să ne supunem, smeriți, vremurilor. Nu cred că există spusă mai vinovată ca cea a lui Miron Costin, precum că nu-i bietul om peste vremi, ci sub vremuri. O comunitate, omul, nu trăiește doar pentru a se smeri în fața fatalității, ci pentru a o înfrunta, deschis, dacă are un adevăr ca la esența primă și absolută a vieții, iar nu ca la unul supus speculațiilor și ipotezelor de tot felul. Ca să nu ai sentimentul că te afli abandonat în istorie este obligatorie încercarea faptei, curajul ei prin care îți organizezi potențialul, împuținezi dezordinea și așezi temelie speranței. Nu se poate făptui, nu te poți încumeta a te dăruia faptei, în absența credinței și cu sufletul plin de ziceri mincinoase. Fapta pozitivă, mărunță sau mare se întâmplă, se întrupează din multa conștiință a dreptății tale și a Dumnezeului tău în care crezi nemăsurat. (...) Așadar, nu manevrat de evenimente și stăpânit de acestea, nu norocul, întâmplarea, l-au împins pe Ștefan cel Mare să lupte cu păgânul asiatic, ci credința sa tare, conștiința întreagă, neșovăitoare că poate fi urmașul unei tradiții imperiale. Dacă și-ar fi înțeles altfel rosturile în istorie, Ștefan cel Mare, prudent cum era, ar fi evitat să provoace puternicul Imperiu Otoman, stând liniștit la Suceava. Turcilor le-ar fi plătit regulat tributul, polonezilor și ungurilor le-ar fi dat asigurări că le este prieten și vasal, ar fi ținut în frâu marea boierime (cum a și făcut-o) și ar fi așteptat trecerea timpului. Ștefan cel Mare a trăit întreaga sa viață în convingerea că el și poporul său sunt stăpânii credinței adevărate și dreptății celei mari. Crezând cu toată ființa, domnul moldovean și oamenii aceluși timp n-au ezitat să treacă „prin foc toate semințiile care s-au apropiat de acest spațiu... cu voința ascunsă a stăpânirii”.

Din spusele sale, consemnate și rămase, răzbate o certitudine: el și poporul său poartă un război al credinței împotriva necredinței și nelegiuirii, iar el se vedea pe sine predestinat să-i conducă

pe oamenii singurei ai dreptei credințe împotriva păgânătății. Din acest motiv, Ștefan cel Mare s-a înțeles pe sine și pe poporul său drept singurii moștenitori, de drept, ai Bizanțului. Căzând Bizanțul sub turci, noul împărat (Ștefan cel Mare) era obligat să-și asume responsabilități pe măsura titlului său imperial. Este bine de amintit mereu: după 1453, Țările Române, domnii români vor fi, pentru trei secole, sprijinitorii principali ai Athosului și creștinătății din Orientul Apropiat. „Nici unul dintre popoarele ortodoxe nu a făcut atâta bine pentru Athos cât au făcut românii”, afirma cândva, prelatul rus Porfirie Uspenski. La Vatoped, mănăstire ce a stat între secolele XIII-XIX, înaintea Marii Lavre, există 11.020 de documente în limba română față de 464 în limba rusă, dovedind fapt cu totul semnificativ, sprijinul constant și substanțial pe care Țările Române l-au acordat republicii creștine athonite. Tot la Vatoped, Ștefan cel Mare ridică un turn, construiește portul (1472), iar chipul său este inserat între portretele votive ale împăraților bizantini sau ale altora, din alte spații ortodoxe.

Mănăstirii Zografu, pe care domnul Țării Moldovei o considera a sa proprie, îi dăruiește anual 500 de aspri „cu inima curată și luminată și din toată voea noastră cea bună”, cu condiția ca acei călugări de la Zografu „să se roage lui Dumnezeu pentru sufletul părinților noștri și pentru sănătatea copiilor noștri”. Aceleiași mănăstiri, Ștefan cel Mare îi împodobește pereții cu icoane (1495) și îi dăruiește cărți bisericești. Așa, la 1463, Ștefan cel Mare dăruiește mănăstirii Zografu o culegere de texte biblice, la 1484, o icoană a Sfântului Gheorghe, sfânt ocrotitor al Țării Moldovei și patron al mănăstirii. La 1488, un serafim de aur, iar la 1502 înzestrează mănăstirea cu un Evangheliar de mare valoare (262 de file cu miniaturi), mai multe broderii moldovenești cu portretul său”. La Zografu s-au păstrat și două steaguri dăruite, tot de Ștefan cel Mare, la 1500, din care unul va ajunge în țară în anii primului război mondial (1917), iar celălalt se mai găsește, încă, la aceeași mănăstire.

În același spirit de ocrotitor al creștinătății athonite, la sfârșitul veacului XV, Ștefan cel Mare repară și întreține, cu bani grei, biserica Adormirii Maicii Domnului. Dăruiește, la 1493, mănăstirii Constamonitu un obroc de moară și un apeduct la mănăstirea Sfântul Pavel. Iar mănăstirea Grigoriu o rezidește din temelii, fiind socotit al doilea său ctitor. Aceleiași mănăstiri, Ștefan cel Mare îi dăruiește o icoană cu

chipul Maicii Domnului, apreciată drept foarte valoroasă. Iar la 1500 aceasta primește tot din partea lui Ștefan cel Mare o mare sumă de bani, 24.000 de aspri.

În fața atâtor probe de generozitate athonită (din cele 25.000 de documente românești de aici, o parte mică a fost cercetată și editată), cu greu îți poți reține nemulțumirea dublată imediat de mâhnire și revoltă când afli că, astăzi, Zografu, pe care Ștefan cel Mare o considera drept mănăstirea noastră, este cunoscută drept mănăstire bulgărească. Iar numele lui într-un ghid turistic este pocit ca Ștefan cel Mare al VI-lea cel Bun!!! (...) În fața atâtor probe de bunăvoință față de Sfântul Munte nu este deloc surprinzător că unii domni români sunt socotiți „moștenitorii împăraților din Bizanț, iar uneori erau recunoscuți ca atare de către străinii care primeau dărnicia lor princiară”[4]. Primind titlul imperial („rangul imperial al lui Ștefan cel Mare a fost o realitate istorică”), Ștefan cel Mare a dorit să creeze și o dinastie imperială moldoveană, începând cu Alexandru cel Bun și continuându-se cu el. Căci, după 1453, singurii împărați creștini existau doar în Țara Moldovei.

Așadar la începutul anilor '70 ai secolului XV se știa, iar faptul era binecunoscut tuturor, că Ștefan cel Mare, pe lângă calitatea de domn al Țării Moldovei, dobândise încă una, aceea de împărat nu doar al țării sale, ci al întregii Creștinătăți Ortodoxe răsăritene. Titlul imperial primit de Ștefan cel Mare îl obliga și la responsabilități pe măsură. Dacă ocrotirea creștinătății intrată sub stăpânirea Imperiului Otoman, Ștefan cel Mare o probează din plin pe toată durata vieții și domniei sale, celălalt rost, mult mai important pentru un împărat ortodox, trebuia să fie acela de a-i combate pe turci și de a încerca să elibereze stăpânirea lor.

Acesta a fost țelul cel mare al împăratului Ștefan cel Mare, izgonirea turcilor din Europa, dar și din fosta capitală politică și religioasă a Orientului ortodox, Constantinopol. Iar Ștefan cel Mare, ca un nou Constantin (dovezile iconografice o probează), trebuia să restaureze imperiul căzut așa de dramatic și rușinos, totodată, sub puterea păgânului asiatic. Lupta lui Ștefan cel Mare și a poporului său cu Imperiul Otoman nu a avut doar motivații naționale, ci, înainte de toate, rosturi religioase. Sentimentul religios, credința au avut la Ștefan cel Mare și la poporul său un rol mult mai însemnat decât se poate bănuși și s-au manifestat printr-o jertfă fără margini și nu doar

prin vorbe. Datoria de creștin a lui Ștefan cel Mare îl obliga să-i combată pe necredincioși, pe cei din afara dreptei credințe. Deoarece, credea el, omul se află sub directă și imediată supraveghere a Dumnezeului său, singurul viu și adevărat. Din această credință tare a izvorât toată puterea de rezistență a Țării Moldovei la atacurile musulmanilor și nu numai. Ea l-a obligat să nu accepte, cu niciun chip, stăpânirea turcească peste țara sa. Tot această credință neobișnuită explică curajul luptei, dar și al sacrificiului, împotriva tuturor puterilor vecine care au vrut să se înstăpânească peste Țara Moldovei. (...) Toate acestea întăresc convingerea că la Ștefan cel Mare a existat o viziune imperială autentică precum și o mentalitate pe măsură. Această credință tare, că prin el și poporul său se continuă o tradiție imperială veche, cea bizantină, reprezintă adevărata cauză a implicării sale în războiul antiotoman.

Așa crezând, se înțelege altfel, de ce a refuzat constant Ștefan cel Mare, în ciuda presiunilor lui Cazimir al IV-lea, regele Poloniei, să meargă la vecinul din nord și să depună omagiul personal. Or fi constituit motive serioase, neîncrederea pe care a avut-o Ștefan cel Mare în intențiile polonezilor în ceea ce-l privește și sentimentul demnității și mândriei proprii. Dar, pe lângă toate acestea, ceea ce l-a motivat mai mult a fost credința sa că el este și poate fi un împărat. Or, dacă se credea și se purta în consecință, cum ar fi acceptat marele bărbat să se supună unui ritual care, odată consumat, i-ar fi anulat pretențiile la un destin imperial?

După ce marile sale eforturi împotriva păgânului asiatic (în absența vreunui ajutor) n-au dus la rezultate dorite, după ce pierde părți din teritoriul Țării, Ștefan cel Mare înțelege că doar cu puterile sale nu poate să susțină, până la capăt, ideea imperială. Și merge în Polonia, spre a satisface mândria unui monarh nedemn, în toate privințele, de vasalul său. Și după ce visul său de împărat pământesc se va destrăma, el își va concentra toate energiile și resursele spre sacralizarea Țării Moldovei, ridicând din temelii zeci de lăcașuri religioase care, toate, la un loc, adaugă o altă dimensiune imperială, cerească, destinului său....

Război pentru pace...

Petru
Jipa

Mulți spun că ce am învățat până acum la școală nu se mai potrivește cu noua „învățătură”. Chiar „marele” Bill Gates ne spune că este o „prostie completă” să crezi că plantarea de copaci ar putea rezolva schimbările climatice „suntem noi oamenii științei sau suntem idioții?” Acum ce mai înseamnă „știința”? Știința este uneori fabricată în

2045” Cam de la această dată omul modificat își face apariția. Ne mai mirăm că în loc de „Ana are mere” astăzi ne învățăm copii cum Ana poate să fie Radu, iar dacă Radu este Ana trebuie să participe la Eurovision cu barbă...?

După domnul Kurzweil ar urma o nouă tehnologie. Eu nu știu, dar circuitele integrate pentru a servi drept a șasea paradigmă este necunoscută, dar dânsul consideră că nanotuburile sunt cea mai probabilă

area în considerare a diferitelor scenarii posibile și pregătirea pentru acestea, fie prin acțiuni concrete sau prin dezvoltarea de abilități și competențe necesare pentru a face față schimbărilor. Există mai multe moduri în care o persoană sau o organizație poate interacționa cu viitorul. Acestea pot include analiza tendințelor actuale, evaluarea riscurilor și oportunităților, identificarea unor strategii de gestionare a incertitudinii și planificarea activităților pe termen lung.

modului în care progresul tehnologic va schimba fundamental viețile noastre. Toffler prezintă provocările majore pe care le vom întâmpina ca specie umană și ne confruntăm cu noile realități ale lumii moderne. Deși unele dintre previziunile lui Toffler par poate exagerate sau pesimiste, nu putem nega faptul că multe dintre conceptele pe care le-a prezentat au devenit realitate astăzi. Cartea ne provoacă să reflectăm la felul în care gestionăm schimbările rapide din

bilizeze pe ceilalți pacienți să-și recâștige independența. Conflictul dintre el și sora Ratched, care administrează instituția cu mână de fier, este central în desfășurarea acțiunii.

Piesa „Zbor deasupra unui cuib de cuci” a fost adaptată și pentru marele ecran în 1975 și a câștigat cinci premii Oscar, inclusiv cel pentru cel mai bun film. Este considerată una dintre cele mai influente opere din lumea teatrului modern și continuă să fie montată pe scenele din în-

scopurile altei justificări. Jurnalistul și poetul Marius Tucă a scris cum un mare futurolog, cel care a anticipat apariția smartphonului a scris o carte: „The Singularity Is Near: When Humans Transcend Biology” este o carte non-ficțiune din 2005 despre inteligența artificială și viitorul umanității scrisă de inventatorul și futuristul Ray Kurzweil. Continuare la „The Singularity Is Nearer”, care a fost lansată pe 25 iunie 2024. Ce ne spune marele inventator și futurolog? Kurzweil descrie legea sa de accelerare a randamentelor care prezice o creștere exponențială a tehnologiilor precum computerele, genetica, nanotehnologia, robotica și inteligența artificială. Odată ce singularitatea a fost atinsă, Kurzweil spune că inteligența mașinii va fi infinit mai puternică decât toată inteligența umană combinată. Singularitatea este de asemenea, punctul în care inteligența mașinilor și oamenii ar fuziona; Kurzweil prezice această dată: „Am stabilit data pentru Singularitate – reprezentând o transformare profundă și perturbatoare a capacității umane – ca

alternativă dintr-o serie de posibilități: nanotuburi și circuite de nanotuburi, calcul molecular, auto-asamblare în circuite de nanotuburi, sisteme biologice care emulează ansamblu de circuite, calcul cu ADN, spintronica (calcul cu spinul electronilor), calcul cu lumină și calcul cuantic.

Să mergem acasă, am stins lumina și uite așa apare omul nou, care crede că nu mai avem nevoie de oameni și doar cei modificați vor conduce lumea. Kurzweil consideră că oamenii vor experimenta, cel mai probabil, o conversie treptată, pe măsură ce părți ale creierului lor sunt mărite cu implanturi neuronale, crescând proporția acestora. a inteligenței non-biologice încet și în timp.

Am încercat să traduc mult mai mult din cartea dânsului, dar la un moment dat mi-am dat seama de șocul pe care l-am avut. Când am citit „Șocul viitorului” la o vârstă fragedă am înțeles că: Interacțiunea cu viitorul poate fi definită ca procesul de anticipare, planificare și adaptare la schimbările sau evenimentele care vor avea loc în viitor. Aceasta implică lu-

Interacțiunea cu viitorul poate fi realizată prin intermediul diferitelor instrumente și tehnici, cum ar fi analiza (puncte tari, puncte slabe, oportunități și amenințări), scenarii perspective sau modelarea matematică a tendințelor. De asemenea, interacțiunea cu viitorul poate implica consultarea experților din domeniile relevante sau implicarea altor părți interesate pentru a obține perspective multiple asupra modului în care se pot desfășura evenimentele viitoare. Indiferent de modalitatea aleasă pentru interacțiune cu viitorul, este important să se recunoască importanța și incertitudinea acestuia și să fie pregătit pentru schimbările care ar putea surveni.

În trecut am fost pregătit de cartea „Șocul viitorului”, care este una care te poate provoca să-ți schimbi perspectiva asupra lumii și asupra viitorului. Autorul, Alvin Toffler, prezintă o viziune îngrijorătoare asupra modului în care schimbările tehnologice și sociale vor afecta societatea noastră în anii ce vor urma. În opinia mea, cartea oferă o analiză profundă a

lumea noastră și cum putem adapta noi sisteme pentru a face față acestor transformări. În concluzie, „Șocul viitorului” este o carte importantă care ar trebui citită de toți cei interesați de impactul tehnologiei asupra societății umane. Este un apel la acțiune pentru a gândi mai profund despre direcția în care ne îndreptăm ca specie și cum putem gestiona schimbările radicale din lumea modernă.

Mă întorc cu gândul și în altă direcție: ce facem noi care nu vrem fustiță și cipuri în creier? Și ajung la o altă mare carte, care a fost și piesă de teatru și în care marele nostru actor Florin Piersic a excelat. Sincer, el jucat mai bine ca în filmul cu același nume. „Zbor deasupra unui cuib de cuci” este o piesă de teatru scrisă de Dale Wasserman, adaptată după romanul omonim al lui Ken Kesey. Piesa explorează teme precum stigmatizarea socială, libertatea individuală și instituționalizarea. Acțiunea se petrece într-o instituție mentală, unde protagonistul McMurphy încearcă să scape de normele stricte impuse de sistem și să îi mo-

treaga lume. Da, este posibil ca persoanele considerate „neadaptate” să fie încă supuse abuzurilor și discriminării în ceea ce privește sănătatea mentală. Deși s-au făcut progrese în tratamentul și înțelegerea problemelor de sănătate mintală, stigmatizarea și marginalizarea persoanelor cu boli mintale pot duce la abuzuri și la reducerea acestora la tăcere prin folosirea psihiatriei ca instrument de control social. Este important ca societatea să continue să lucreze pentru a elimina stigma asociată cu bolile mintale, pentru a promova accesul la tratament adecvat și pentru a asigura respectul drepturilor omului pentru toți indivizii, indiferent de starea lor mentală. Este important să se creeze un mediu care susține incluziunea și acceptarea tuturor oamenilor, indiferent de diferitele lor condiții sau traume.

Recunosc, l-am rugat pe asistentul meu virtual să încerce să-mi regândească ultima parte a articolului. Citind, am înțeles că el poate fi mai uman ca cei care se cred umani...

Tot mai aproape de extincția noastră, economică și istorică...

Cezar Adonis
Mihalache

Abordarea federației transportatorilor români este parțial greșită... Și inutilă ca efect juridic... Pentru că, a reclama faptul că prin impunerea de către Europa a deciziei de a nu-i mai opri la granițe, și pe teritoriul național, a transportatorilor ucrainieni, nu încălcarea violentă a Constituției noastre ar trebui pusă pe primul loc, ci atacul la suveranitatea României. Căci, în raportul nostru cu UE, prin felul în care am permis supradecizia și supra(in)justiția actelor și tratatelor europene față de legile țării, și, mai ales, față de legea supremă, această avertizare de gravă încălcare legislativ-constituțională devine praf în ochi... Și asta pentru că, deși doare ca realitate, în raportul nostru cu UE (mai bine spus, în raportarea noastră la UE...), singura „liană”, și aceea grav jumulită de ghearele trădătorilor, singura dară care mai poate fi folosită pe post de drept de veto, și eventual act de salvagardare

a țării, este amenințarea la adresa suveranității României. Iar a vorbi despre încălcarea unei Constituții, oricum subinserată intereselor legislative europene, devine o pierdere de vreme. Nu am protejat-o când a trebuit, nu am dat cu pumnul în masă când Legea supremă a țării era transformată într-o broșură formală pentru Europa... Ba, nici măcar la noi nu i-am păstrat puterea definitorie ca izvor de drept legislativ, am lăsat-o tăbăcită, deșirată, pusă sub semnul îndoielii...

Europa încalcă grav Constituția României prin decizia de a nu ne mai permite (!) să-i oprim pe transportatorii ucrainieni... Dar, într-un sistem legislativ deja supus și obedient tratatelor europene, intereselor și clicilor de la Bruxelles, efectul juridic al contestării constituționale (prin constituția națională) este zero... Poate doar prilej de dezbatere și luări peste picior de la Bruxelles, și nu atât de către ciracii străini ai UE, ci de către reprezentanții, infiltrații și circarii noștri de acolo...

Există însă în raportul nostru cu UE un element

fundamental cu o putere încă imensă: Suveranitatea. Și dreptul de a lua decizii în numele ei. Dar asta în condițiile existenței unui guvern național care să apere ceea ce a mai rămas din suveranitatea de nezdruncinat de acum trei decenii, care să apere fărâmele desprinse, rupte, scoase din teaca unor „inofensive” cedări parțiale de suveranitate făcute de președinții și guvernanții anteriori... Cu toții de-a valma într-o mazăgă urât mirositoare, a trădării și vânzării de neam și țară, care, acum, începe să ne pută prin orice mișmaș ce iese la iveală... Și care e pe cale să ne scoată și din casă...

De aceea, suveranitatea este esențială pentru existența noastră ca neam. Fără Constituție se poate viețui într-o anomie legislativă. Dar fără suveranitate, suntem cu o moarte de neam și țară vândută de trădători mai aproape de anularea noastră economică și istorică. Evident, Europa s-a rătoit la noi că nu mai avem voie să-i oprim pe transportatorii ucrainieni și din alte interese. Pentru că,

de fapt, nu doar de a nu-i mai opri și a-i verifica este vorba (și chiar dacă aici pare a fi „șpilul” mișcării de la Bruxelles, este doar ceva parțial), ci pentru a crea un precedent al anulării acțiunilor noastre viitoare de a ne mai opune. Pentru că, după decizia de a nu-i mai opri pe transportatorii ucrainieni, va veni și aceea de a nu (le) mai face nimic altceva... Când ni se va impune să comercializăm doar produse ucrainiene. Când ni se va cere să radem de prin toate segmentele economice, firmele și fermele românești. Când ni se va spune ce și cum să consumăm, evident doar din Ucraina... Ori alte viitoare supape aflate în interesul de expansiune comercială, ca fabrici și piețe, a UE... Și da, am trecut deja și de acel strigăt de alarmă al acelei axiome a economiei de piață, avertizând că „piața este mai importantă decât fabrica”... L-am strigat în van când ni se distrugau fabricile, sperând (pentru că înțelegeam mecanismele economiei de piață, nu-i așa?!) că vom salva măcar piețele de desfacere... Căci fără ele, poți produce

aproape orice, și cât de ieftin vei într-un „dumping” fie el și păcălitor cu propriile bugete, dar dacă nu ai unde să vinzi, pui cruce pe orice... Și trist e că nici măcar nu am ajuns în situația de a nu mai avea unde să vindem, ci faptul că ne-am lăsat confiscate rutele și piețele de desfacere, ajungând a vinde doar prin alții, oficializând statutul de colonie în propria-i casă deja colonie... Iar dacă vom rata și această ultimă rețută de reimpunere a demnității de neam și țară, suveranitatea, pierderea ei nu va mai putea fi „reparată” curând... Nici prin pancarte cu articolele constituționale încălcate... Dar, poate că, într-un fel este bine că am ajuns aici. La limită. Fie și sleiți... Pentru că singura „ieșire” va fi aceea de a trânti ușa Europei... Doar că și aici ne-am lăsat săpați suficient de adânc încât, să nu ne mire dacă, la o adică, dacă am da cu ușa de pragul UE, tot noi să ne trezim cei loviți...

Pentru cine bat clopotele? Pentru tine, Europa!

Zoe
Danteș

Bat clopotele bisericilor. În țările estice, rămase ortodoxe! Căci vestul nu mai are ce să bată! Clopotele lor au amuțit de mulți ani, pentru că nu au mai avut nevoie de biserici. Le-au transformat în cluburi

uitat că „demos” înseamnă popor și abia după aceea vine „kratos” ce înseamnă putere. Au schimbat doar o literă: și astfel întunericul a asimilat puterea popoarelor din toată lumea! Vedem azi, cum diavolul se ascunde în detalii. Este tot mai evident, pentru cine are ochi să vadă! Europa stă pe un butoi cu pulbere. Care mai

can ce clocotește. Vine nota de plată pentru cei care au dus continentul în fundul iadului.

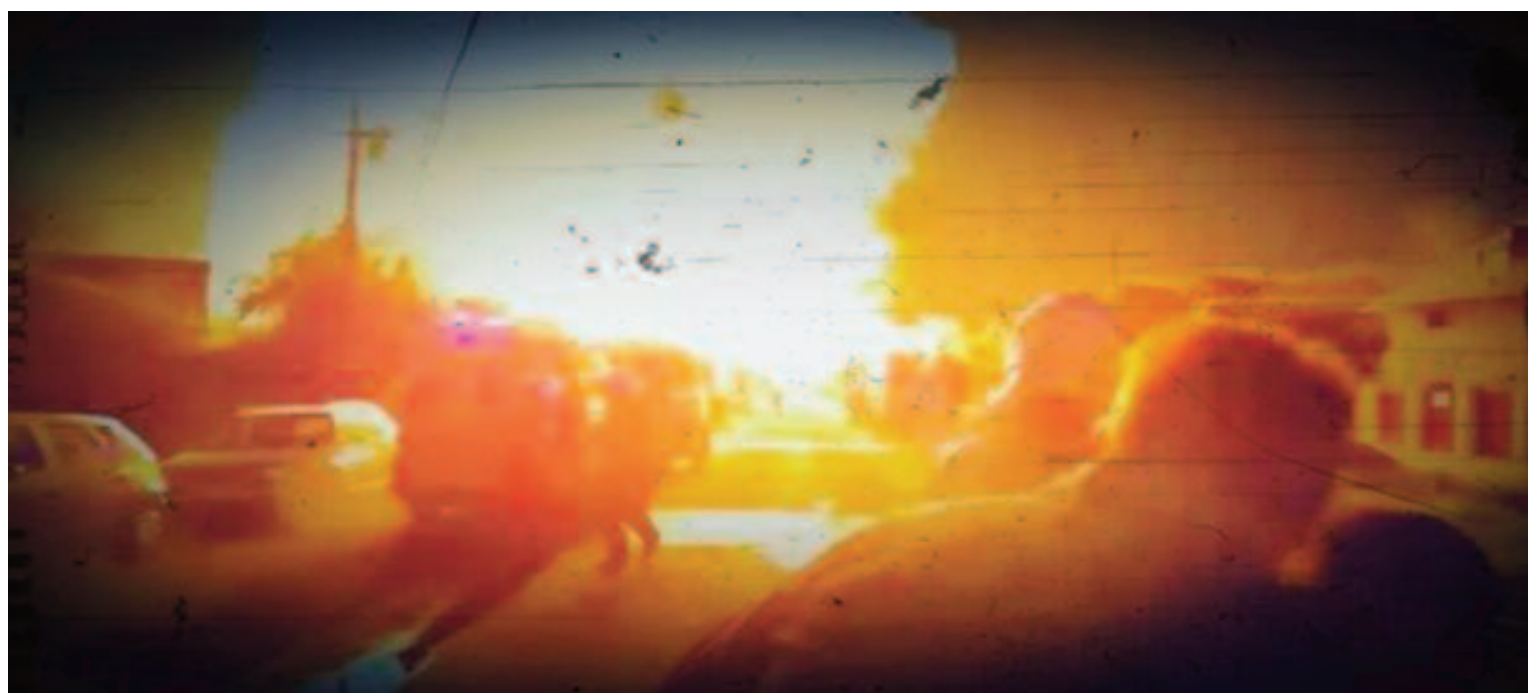
Știrile în Europa au devenit necrologuri! Accidente de mașini, decese! Specialiștii din dotare! Război, decese. Specialiștii din dotare! Plandemie, decese. Specialiștii din dotare! Încălzire globală, de-

oricărora evidente, știu tot despre toate, ei, în proporție de 90 la sută, nefăcând în general mai nimic. Vorbesc în gol, vorbe aruncate în vânt fără vreo noimă. Probabil nimeni nu se mai obosește să le scrie subiectele. Știu despre ei că sunt „specialiști”! Care vorbesc doar despre moarte. Nu sunt ei

abitir în ea, decât oricare dintre borfașii care-și spun politicieni. Pentru că prădătorii numiți oameni politici, au nevoie de niște guri, nesătule, în general, care să vorbească continuu! De care ei, să se folosească și după care să-i arunce la groapa cu gunoi a istoriei. Eventual în niște saci negri.

Și pentru că viața e rotundă și dreaptă, fără clopotele de jale! Pentru că nu trebuie să ne întrebăm de ce nu se mai aud clopotele bisericilor! Pentru că în iadul numit Europa, clopotele bisericilor au fost aruncate primele! Nu mai au ce să bată și mai ales, cine să le bată!

Când totuși, din țările rămase ortodoxe, se vor auzi cu adevărat clopotele, nu vă mai întrebați pentru cine bat clopotele! Doar pentru tine Europă! Aruncată în groapa resetării de niște demenți și „specialiști”, care știu că sunetul clopotelor poate trezi conștiințele. Și pentru că nu au nevoie de așa ceva, le-au făcut să tacă pentru multă vreme de aici înainte.

de noapte și bordeluri. Le-au dat foc și le-au dărâmat crucile. Pentru că ei, fiind „corecți politic” s-au crezut dumnezei.

Acum culeg roadele. Au exportat în toată lumea, cu forța, DemonCrația. Au

are puțin și explodează. Este singurul drum care i-a mai rămas. Altul nu mai există!

Dezastrul total în care a fost târâtă Europa în aplauzele și măștile progresiștilor devine un vul-

cese. Specialiștii din dotare! Criza combustibililor, decese. Specialiștii din dotare! Criza alimentară, foamete, decese. Specialiștii din dotare! Culmea este că acești „specialiști” știu tot despre toate. În ciuda

specialiștii morții?

Bineînțeles! Pe bani! Bani te fac „specialist” în tot ce doresc stăpânii! Doar nu o fi foc! Nu. E doar crimă!

Acești „specialiști” au târât Europa într-o groapă, împingând-o mai